Eggert visilögm. Ólafsson
og
Ingibjörg Guðmundsd.

Kh. 1769.

Drauma diktur
um
Søknud og sorglegan missir
þess
Havitra, Gøfuga og Goda Manns
Herra
Eggerts Olafssonar
Vice-Løgmanns sunnan og austan a Islande
a samt
Hans dygdum pryddrar Konu

Frur
Ingibiargar Gudmunds Dottur
sem ad Guds rade burtkølluduz þann 30 May 1768. sinum Astvinum og Naungum til harms og sorgarauka, enn Fodurlandsens rettsinnudum Elskendum til hugarbøls og hrellingar
saminn
af einum þeirra þreyande Vin
O. O.

Esai: 57. v. 1, 2.

Enn sa hinn rettlate hann tortyniz, og þarer eingin sem það legge uppa hiartad, og goder menn verda i burt safnader, og einge hyggur ad þvi, ad hinn rettlate verdur burttekin fra ogiæfunne.

Og þeir sem rettferduglega hafa geinged koma til fridar og hvilaz i sinum Svefnhusum.

Til Lesarans.

Þad er velflestra ungra og ó-reyndra manna lóstur, ad þeir treysta allt of miked a sialfa sig, og meina þeir fai þvi sama afkastad, sem adrer þeim elldri og vitrare hafa lengi vidsveitz og varla a enda kliad. Þott eg nu af daglegum dæmum se ad raun komin, hversu skadleg þesse innbirling er, svo em eg þo flæktur i somu snoru sem minir iafnalldrar, er eg hefi mer fyrir hendur teked ad samanberia fa-einar Sorgar-visur i minningu þeirra dosugu Hiona Vice-Logmans Hr. Eggerts Olafssonar og hans Frur Ingebiargar Gudmunds-dottur. Samt var adur greind orsok ecke fullnog til, ad eg reiste mer þenna hurdaras um Oxl; helldur einu sinne er eg las þetta vers:

Qvis te magne Cato tacitum aut te Cosse relinqvat?

Þad er:

Hver vill Cato þegia um þig? þina edur hreyste Cosse?

Gafz

Gafz mer nytt efne ad þenkia uppa þær enar fyrri innbirlingar, og alyktade ad fliuga med þeim fiodrum, er ſkaparinn hafde gefed, vitandi mina ſkylldu vid þær framlidnu molldir; einkum þar einge er enn nu framkominn ſem þeirra verdugu hroſi hefur a lopt halldit.

Mer ſyndiz beſt ad utvelia hinn ſama bragar hatt, ſem Skalldin a þeſſum tidum hafa undir kvedid i likum tilfellum; þo eg telie mig eigi mann til at iafnaz vid þeirra gafur. Nu af þvi ad þeim er med-keuner ſinar yfirſioner ſiez meiri vorkun enn hinum er þverſkallaz og fegra ſin eigen verk þo oſmidleg ſeu; ſvo geng eg liufur vid, at i þeſſare veſſaſmid mune vida vant vera þeirra Skalldſkapar fegurda er bæde efned og bragarhatturenn utheimter. Auk þeſſa ſynaz verſen og ad vera nokkud abrupt edur vanta ſina reglulega ſamantengíng; enn vegna þeſs efned er i draume framſett, þa vænte eg epter milldu doms atqvæde i þeim poſte. Þeir ſem Gud hefur meira pund i hendur fenged, viſa þann avoxt er þvi ſambydur. Ad lyktum bid eg vel meint fyritæke ſe min afſokun, og godfus leſari take vilian fyre verked.

I. Lautir

I.Haas. Chalg. Keglhuu. Hof. sculp. 1769.

I.

Lautir himna, Silldar sæti,
    Sunnubed, afgrunnur nedan,
Leyf a flot og lat mig setia
    Lioda flaust ur raddar nausti.

II.

II.

Hræsvelgur sem bodnar bylgia
Baru-ior um siglu kora
Hvatau lated hafner rata
Hlunnum a svo standa nae.

III.

Kvasers undir (a) stirdar stande,
Stockve blod a hiartaslodir,
Mærdar saungur minn svo gange
Merkes til ad bestu skilum.

IV.

Sol þa gekk til siavar bakka
Sødla dyri nam eg styra,
Dal i grænum, liliur lana
Lyndis hægd, þo svefninu bægde.

V.

(a) Þvi betur hleypur bloded ur opnadre æd sem limurinn er stridara til-
bundenn.

V.

Augna brar er saman sigu,
Svartan horsinn besta skarti
Mannaflokk (b) ad miadar trekku
Mikinn sa, er þannig tiair.

VI.

Svipult er þad Siavar glapur,
Segdu rett! æ hvad er þetta?
Efa blandenn eg vid stunde;
Ekke par til hunni svara.

VII.

Samfelld (c) sidan tvø eg talde
Tre fagæt, i bloma mætum,
Avørt baru ysred dyran,
Eingi slikur beid sinn lika.

VIII.

(b) Þesse flokkur ætlade eg vera munde landvætter, er fenged hefdu niósu um nokkurt voveiflegt tilfelle, og þvi teked ser hressing, til at utryma sinum ahuga.

(c) Samfelld i. e. nær edur lik hvor odru.

VIII.

Lugtin frid og fegurd bæde
 Fætur nær mig badu hræra;
Alnur rit i blunde betur
 Birti ſkrad, eg las i nadum.

IX.

Dygd, ſidgædi, ſønn mann prydi,
 Svinnu gnott og vits iþrottir,
Fødurlandſens aſtin eina
 Upprætt ſkal ur ſinna tale.

X.

Þeſſa vitran ſtorum ſturinn
 Stærſt undrande medan grunda,
A fialla topp einn fluttur þottiz
 Fleira bar til ſagna ſkara.

XI.

Rødul lit eg ſveipa ſvartan
 Sorgar reif, af ſamna leiſinn,

Einur

Einur, svell, a kyliu kalla;
    Kvikyar strid a himne vidum.

XII.

Brædalag (d) senn golu ginnir;
    Geist mod til silldar floda
Vasar; brekar vara fusir,
    Voda naud; ja sialfur daude.

XIII.

Ægir litum skipti skiotur
    Skorpuknar þad cykur barur;
Underfell sem uppe toller
    Ofan a sem var i dac.

XIV.

Litlu sidar hafs a heidum
    Heyrde eg raust, su færdez austur

Jesu

(d). J Eddu sigiß Hræsvelgur ad verabroder til Ægers.

Jeſu blod er boten nauda,
    Biørg vor ein i þeſſum meinum.

XV.

J høndur þinar Herra ſendum
    Hryggva ønd ur daudans bøndum.
Eingill ſtod a adra ſidu,
    Ad þann ret eg giorde fretta.

XVI.

Hveriu velldur? Hvad um gilldir
    Hørku ſtim a nætur tima?
Man ofridur? man ofreidur
    Millding har, ſvo gegne fare?

XVII.

Jſa folld vid gømlu giallde
    Gakktu ſtrax; þer hefndir vara;
Synda ſtand um ſidir enda
    Soddan fær (e) þu betur læra.

XVIII.

(e) Þeße ord (Soddan fær) i Þvi XVII verſe heira til badum Hendingunum ſo meningenn verde Samſtæd.

XVIII.

Kiarne þin og bestu børnen
    Baru hesti fleyttu vestann;
Allda banad bratt fekk vellde
    Blidurof ei matte sofa.

XIX.

Vis af Jøfre Christiarn kosenn,
    Kiærn Løgmadur med þeim værne
Isalads; af vedra vose
    Veikur dauda hrepte bleikann.

XX.

Magnaz vode Mædu gegnir,
    Mein Husfreyu sama beyger.
Tren sem stodu fyrrum fridust
    Fallen Hion þær boda sionir.

XXI.

Olld er skard i skilldi vorded;
    Skamma stund bar saman fundum.

Søknudur man sidar vakna
Svinnum hia nær ad þvi gatt.

XXII.

Þegar minn stod þannig hagur,
Þrunginn bratt upp vakna matti;
Sagt er hafdi draumur digtad
Dylia raun mig þordr naumast.

XXIII.

Daude sist þig bilar bleydi,
Banvæn sigd þin raskar trygdum;
Ungum skæd, alldrada deydir,
Einge bot þar fæz i moti,

XXIV.

Nattura! hver bad þig birla
Bløndud rad med kænsku dadum?
Vinur þinn sem var svo lengi
Vansa hlaut i þinu skauti.

XXV.

XXV.

Alldri leid eg soddan sidu
Sialf hia mer; þat hlytur vera
Guds af bodi rammad reidu
Raunabann þvi ma eg kanna.

XXVI.

Meyrt var ekki modur hiarta
Mæta børn er leidz upprætiz!
Island! ertu baki bundin?
Bleik þer liggur vid reika.

XXVII.

Hrum, afgømul, handar-lama,
Høllt svo kann ei lengur brellta,
Sullir, kaun og sarin svella.
Sonardeyd mer hotar eydu.

XXVIII.

Missir kør mer kvikri þessi
Kallda byr; æ eg vil hiraz

Sona laned svipult reynez
Sorg þar af eg bid til grafar.

XXIX.

Ellebelgur forn mer fylgir,
Falldrur grar af iøkle klarum;
Rauna rellur rætaz allar
Reikna ma eg ligge i dae.

XXX.

Ritur fell eg une illa;
Endud von, þad for nu sona!
Hver man bot sorgande Sætu?
Sannur Gud hialpræde manna.

XXXI.

Modur raustu minni hlyded:
Megnum dauda skulud gegna;
Barnakindur bænar anda,
Buen med þolgæde seud!

XXXII.

XXXII.

Kliad ur bøndum ſvinnum ſendaz
Sorgar ſtef, þer hylli gefid
Villum bot, mer vorkun alla
Veited a og lidſemd tiaed!

* * * * * * * * * * * * * * * *

Þyding Malverksins.

Malverked visar sio med brusandi bylgium: midt a henum liggr einn batur a hvolfi: a milli þeirra tveggia handa, manns og konu, er hallda ser fostum vid bord skipsins, standa þessi ord ritin: Mors vita nobis. Ytst vid rendunar a badar sidur, þo audsynilegar til hægri, siaz tveir litlir fiallaskagar, og þar innan fyrir stendur lærdoms gydian Minerva med alvæpni, buin til ad hialpa vin siunn og unnusta, er hun ser i fari staddan; en fær ecki vidgiort; hryggiz þvi og harmar ofarir hans. Fyrir hananu fylgiara Gydiunnar ma merkiaz hennar kostgæfni og arvekni; enn fyrir natt-ugluna skarpsyni og spakleikur. Konurnar a vinstri hend i sorgar buningi grata tion og missir sinnar dyggu Stall-systur. Ad ofanverdu reika skyin, og framkoma ur þeim tveir einglar, sem blasa i ludra, sa eini fra vestri bodar þessi harma tidindi: — — — sum missus al alto — solvens juncta prius hinn annar nockuru firrur austri færir þessa gledisøgu — sum missus ab alto — jungens juncta prius.

Prentad i Kaupmannahøfn af Paul Herman Höecke.

